

Веретено

П'єр де Ронсар

Тебе, Паллади друг, невтомне веретено,
Коханій віддаю, щоб пряла цілоденно
Й не відала нудьги в сумні без мене дні,
Щоб, крутячи тебе, вела свої пісні
І розгортала жур за ділом коло брами,
Готуючи клубки з найтоншими нитками.
Тож, веретено, я хотів тебе б віддять
Красуні, що її не зможу в мандри взять.
Ні, ти не попадеш лінивиці у руки,
В якої в голові лише мінять перуки
Та брови фарбують, білितись без кінця,
Щоб звабився котрийсь, повів би до вінця;
Ні, дівчині віддам, що днями і ночами
То шиє, то пряде, морочиться з мотками,
Щоб з сестрами без діл не гибіти в журі
Зимою при вогні, а літом у дворі.
Не хочу я, щоб ти, походячи з Вандома
(Де в люду гарний лад заведено удома),
Переїняло в Анжу і звичку ту бридку –
Нічого не робить, іржавить на гвіздку.
Я дам тебе до рук і лагідних, і ніжних,
Що вволю нам натчуть полотен білосніжних.
Яке у них сукно! Який тонкий шарлат!
Його і сам король одіти був би рад.
Ходімо уперед, дбайливе веретено,
Там привітають нас гостинно, небуденно.
З країв худе, а стан і повний, і тугий,
І стрічка з Монтуар стискає пояс твій.
Друг шерсті, друг тканин, відрада в час розлуки,
Співочий дому друг, утіхо від розпуки,
Вперед! Лишім Кутюр та у Бургейль спішім,
Щоб там ти принесло веселощі у дім.
Бо друга милий дар – цінніший навіть трону,
За нього віддають і скіпетр, і корону.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра